

Patricie poslouchá a přendá si nohu přes nohu. „Já vím. To muselo být hrozný. Obdivuji, jak jste to všechno zvládli. Já bych se zhroutila. No, tak mi porad', jak se tomu nepoddát. Já se taky nechci bát.“

„Můžu ti poradit,“ odpovím. „Ale důležité není jaké ‚pomocníky‘ si najdeš, ale v momentě, kdy na to přijdeš. Kdy se jim otevřeš, kdy si řekneš: ‚Jo, jsem toho schopná. Jsem připravená je přijmout, poslechnout je. Záleží na spoustě věcí, jako jsou životní zkušenosti, charakter... Někdo se tomu postaví čelem a bojuje, někdo je srab a schová se do ulity. Ale vždycky je nějaká cesta, jak z toho všeho ven. Vždycky,“ zdůrazním.

„Jo, určitě, máš pravdu. Tak poradíš mi?“ naléhá Patricia a pohladí při tom Tommyho po hlavě.

„No dobře, ale je to na dlouhé povídání. Protože úplně zásadní je, abych ti nejdřív vyprávěla příběh s Karolínou, který nám převrátil celý život vzhůru nohama. Ten mě opravdu změnil. Pár detailů znáš, ale nikdy jsme o tom pořádně nemluvily.“

„No, já mám čas. Jestli ti to nevadí, budu ráda,“ přikývne Patricie.

„Ne ne, nevadí. Mám navařeno, můžeš zůstat na oběd. Stejně jsme ještě všichni doma, nikam nespícháme.“ Odbíhám do kuchyně něco připravit a pak si v klidu usedám k ní na terasu. Tommy si mi lehá k nohám.

„Pokud se zamyslím, vždycky jsem byla perfekcionista. Už jako malá. I když to po mně nikdo nechtěl. To já jsem chtěla být ve všem nejlepší, kladla jsem si na sebe nároky sama. Narodila jsem se ve Strakonících v jižních Čechách v roce 1967. Naši nás s bráchou vychovali, jak nejlépe uměli. Měli

Já s rodiči na vítání občánků, jaro 1967

jsem krásné, bezstarostné dětství. I když v tehdejší komunistickém Československu to nebylo úplně ideální. Naši nám ale dopřáli určitý standard, který řada lidí neměla.

Táta dlouhá léta pracoval jako řidič kamionu a měl možnost jezdit na „Západ“, to znamená za „železnou oponu“. Za ušetřené valuty nám vozil spoustu tehdy nedostupných věcí. Taky jsme jezdili třeba do tehdejší Jugoslávie k moři, což byl velký luxus. Žili jsme si tak trochu nad poměry té šedivé doby. Navíc jsem dospívala v 80. letech, v krásné době plné diskoték, růžových sukni, walkmanů, džisek a trvalých. Poslouchali jsme Depeche mode, Madonnu, U2, Queeny a další kapely na západoněmeckém rádiu, protože jsme bydleli blízko hranic a měli jsme signál.

Mamka Ivana se seznámila s mým taťkou Jirkou v jihočeském městečku Vodňany, kde tenkrát studoval střední rybářskou školu. Oba byli velice mladí, když se brali, ale tenkrát to bylo normální. Založit rodinu, mít své vlastní doma, byla jediná jistota komunistické reality. Taťka pracoval jako

rybář, ale pak vystřídal spoustu zaměstnání, až nakonec skončil jako řidič kamionu. Byl tmavý, vysoký, velice pohledný. Mám jeho hnědé oči a jsem i po něm vyrostlá. Jsem mu podobná. Taťka je srdečný, velice společenský, rád dělá srandu, ale dovede být i přísný. Hlavně, když jsme byli malí. Stačilo jen, aby se na nás zle podíval a my věděli, že se máme stáhnout. Měl přirozený respekt. Dá se říct, že vládl železnou rukou v hebké rukavici. Mamka pracovala jako archivářka v Okresním archivu ve Strakonících, kterému zůstala věrná celý život. Byla menší,

Já s mamkou a bráchou, září 1977

